

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 mai 2016

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

mun. Chișinău

Nicolae Gordilă

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

juducînd în ședință fără participarea părților recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron și de avocatul Ludmila Bîrcă în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2016, în cauza penală în privința lui

*Marian Ion Nicolae, născut la
28.03.1988, originar și locuitor în r-nul
Hîncești, str. Șleahtul Mereșenilor 77,*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 06.05.2015-23.12.2015;

instanța de apel: 28.01.2016-15.02.2016;

instanța de recurs: 31.03.2016-17.05.2016.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 decembrie 2015, Marian Ion a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264/1 alin. (4) la amendă în mărime de 600 (șase sute) unități convenționale, ceea ce constituie 12 000 (douăsprezece mii) lei.

2. Prima instanță, examinînd cauza potrivit prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală, a constatat că, Marian Ion dîndu-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzînd urmările lor și admițînd în mod conștient survenirea acestor urmări, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani în baza sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 20.06.2014, deși a consumat băuturi alcoolice și fiind în stare de ebrietate alcoolică, la 05.08.2014, aproximativ la ora 22.30, în or. Durlești, mun. Chișinău pe str. Ștefan Vodă, conducea automobilul de model „BMW-523i” cu n/î 98C14565 (IRL). În

timpul deplasării, autovehiculul condus de către șoferul Marian Nicolae a fost stopat de agentul constatator, inspectorul INP al IGP al MAI, Lefter Mihai, care în urma suspexiilor privind conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate produsă de substanțe narcotice sau psihotrope, la condus pe conducătorul auto Marian Nicolae, către Dispensarul Republican de Narcologie din mun. Chișinău, pentru examinarea medicală în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei.

Conform procesului-verbal cu nr.6790 din 05.08.2014 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, s-a stabilit că conducătorul auto Marian Ion se afla în stare de ebrietate provocată de stupefiante (amfetamine, canabinaide).

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, solicitând casarea acesteia și rejudicarea cauzei, pronunțând o hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Marian Ion în baza art.264/1 alin.(4) Cod penal să-i fie numită pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executare în penitenciar de tip închis.

În susținerea apelului a invocat că:

- nu este de acord cu pedeapsa sub formă de amendă stabilită de instanța de fond în privința lui Marian Ion din motiv că, la 20 iunie 2014 prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, ultimul a fost condamnat în baza art.264/1 alin.(1) Cod penal la 160 ore de muncă neremunerată în folosul societății, pedeapsă care a fost executată integral la 22 decembrie 2015, iar infracțiunea incriminată inculpatului a fost săvîrșită la 05 august 2014, adică după rămînerea definitivă a sentinței din 20 iunie 2014 și pînă la executarea integrală a pedepsei cu muncă neremunerată;

- reieșind din prevederile art. 111 alin.(1) lit. e), art.82 alin.(2) și art.34 alin.(1) Cod penal, raportate la procesul penal de învinuire a lui Marian Ion în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264/1 alin.(4) Cod penal, Marian Ion a comis fapta pasibilă de răspundere penală fiind în stare de recidivă, de unde rezultă că mărimea pedepsei nu poate fi mai mică de jumătate din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute de articolul incriminat;

- aplicarea unei pedepse non-privative de libertate constituie o abatere de la normele legale privind individualizarea pedepsei, or cea mai aspră dintre pedepsele alternative prevăzute de art.264/1 alin.(4) Cod penal o constituie anume închisoarea de pînă la 1 an, iar cu aplicarea prevederilor art.364/1 alin.(8) Cod penal - de pînă la 8 luni.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2016 a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința instanței de fond și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Marian Ion, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal i s-a aplicat pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. Analizînd în ansamblu probele cauzei penale prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, veridicității și coroborării lor, instanța de apel a concluzionat despre existența în acțiunile inculpatului a indicilor infracțiunilor prevăzute de art. 264/1 alin.(4) Cod penal, adică *conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate provocată de stupefiante, de către o persoană care este privată de dreptul de a conduce mijlocul de transport.*

La stabilirea pedepsei în privința lui Marian Ion, în vederea corectării, reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, Colegiul penal a menționat că, instanța de fond i-a stabilit neîntemeiat pedeapsa sub formă de amendă, deoarece inculpatul la 20 iunie 2014 prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău a fost condamnat în baza art.264/1 alin.(1) fiindu-i stabilită pedeapsa principală de 160 ore muncă neremunerată în folosul societății, pedeapsă care a fost executată integral la 22 decembrie 2015, iar infracțiunea incriminată lui Marian Ion a fost săvîrșită la 05 august 2014, adică după rămînerea definitivă a sentinței din 20 iunie 2014 și pînă la executarea integrală a pedepsei cu muncă neremunerată.

Conform art.82 alin.(2) Cod penal mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate, pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi, iar pentru recidivă deosebit de periculoasă - de cel puțin trei pătrimi din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal.

Colegiul a reținut că, aplicarea unei pedepse non-privative de libertate inculpatului constituie o abatere de la normele legale privind individualizarea pedepsei, or cea mai aspră dintre pedepsele alternative prevăzute de art.264/1 alin.(4) Cod penal o constituie anume închisoarea de pînă la 1 an, iar cu aplicarea prevederilor art.364/1 alin.(8) Cod penal - de pînă la 8 luni.

La fel, instanța de apel a precizat că, prima instanță la stabilirea pedepsei nu a luat în considerație faptul că inculpatul la momentul comiterii faptei din 05.08.2014 avea antecedente penale nestinse, aplicîndu-i pentru infracțiunea prevăzută de art. 264/1 alin.(4) Cod penal cea mai blîndă pedeapsă - amendă.

Prin urmare, Colegiul penal la emiterea soluției a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75-78 Cod penal, care stipulează expres că, pedeapsa penală este o măsură

de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Astfel, instanța de apel a conchis că, circumstanțele menționate indică la faptul că Marian Ion urmează, în vederea corectării și reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, a-i fi aplicată o pedeapsă reală cu închisoare în limitele sancțiunilor prevăzute de art. 264/1 alin.(4) Cod penal.

5. Împotriva hotărîrii menționate a declarat recurs ordinar procurorul, invocînd prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicitînd casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa definitivă prin aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal și indicării penitenciarului în care urmează să execute inculpatului pedeapsa cu închisoare.

În motivarea recursului menționează că:

- la adoptarea deciziei instanța de apel cu toate că a încadrat corect fapta și i-a stabilit pedeapsă sub formă de 6 luni închisoare, greșit a stabilit categoria penitenciarului indicînd în decizie - *penitenciar tip semiînchis*. Or, potrivit art.72 alin.(4) Cod penal, „în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă”;

- instanța de apel a omis să se expună referitor la pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe termen de 3 ani, stabilită anterior prin aceeași sentință din 20.06.2014, or, potrivit art.85 alin.(1) Cod penal dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

5.1. Recurs ordinar împotriva deciziei a depus și avocatul Ludmila Bîrcă în numele inculpatului invocînd prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicitînd casarea acesteia cu menținerea sentinței instanței de fond, pe motiv că:

- instanța de apel nu a luat în considerație faptul că, cauza penală a fost examinată conform prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală, că Marian Ion a conștientizat acțiunile comise, a recunoscut vina și a conlucrat cu organul de urmărire penală, căindu-se de cele comise;

- pînă la pronunțarea sentinței Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 23 decembrie 2015 Marian Ion executase deja integral pedeapsa cu muncă neremunerată stabilită prin sentința Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din

20.06.2014, dovada acestui fapt este răspunsul Biroului de Probațiune Hîncești, anexat la materialele dosarului, precum și răspunsul Biroului de Probațiune Hîncești nr. 113 din 18.02.2016 și avînd în vedere faptul că Marian Ion s-a aflat în stare de arest din 10.11.2015 pînă la 02.12.2015, a achitat amenda și a executat integral pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, iar corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate.

6. Asupra recursului ordinar declarat de procuror a depus referință avocatul Ludmila Bîrcă în numele inculpatului, prin care s-a expus pentru respingerea acestuia, ca fiind neîntemeiat, indicînd motivele din recursul ordinar.

7. Judecînd recursurile ordinare și verificînd legalitatea hotărîrilor atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.*

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

7.1. Referitor la recursul ordinar declarat de procuror

Potrivit textului recursului, ca temei de casare a deciziei instanței de apel este invocat art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt,

care a afectat soluția instanței, ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul constată că, nici unul din temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erori de drept care ar fi temei de casare a deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din conținutul recursului, procurorul nu este de acord cu pedeapsa stabilită inculpatului, invocând că instanța de apel eronat nu a aplicat în privința acestuia prevederile art.85 alin.(1) Cod penal.

Conform art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar ținând seama, după caz, de opinia părților expusă în referință ori în ședință, dacă au participat la ea, și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Judecând recursul ordinar declarat de procuror, prin prisma normelor citate, Colegiul penal conchide că, motivele invocate de recurent nu sunt întemeiate.

În context, Colegiul penal lărgit ține cont de faptul că, în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel urmează să expună succint faptele de săvârșirea cărora inculpatul este declarat vinovat sau a învinuirii sub care a fost pus, fondul apelului, conținutul solicitărilor părților participante în ședința judiciară, argumentele suplimentare, concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective, să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel, precum și dispozitivul deciziei trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă.

Astfel, instanța de recurs constată că argumentele recurentului, formulate în temeiul statuat la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare, or, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei fiind concordant motivării soluției și clar expus. În situația respectivă, decizia instanței de apel recurată fiind în corespundere cu prevederile art.417 alin.(1) Cod de procedură penală.

Mai mult, Colegiul sesizează că recurentul, deși invocă drept temei pentru recurs pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, acesta nu indică exact care anume din motivele cuprinse în respectivul temei pentru recurs, le consideră pertinente întru admiterea recursului ordinar declarat și casarea deciziei instanței de apel.

Subsecvent, cu referire la argumentele recurentului, formulate în temeiul statuat la pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră că instanța de apel corect a admis apelul procurorului în partea stabilirii pedepsei lui Marian Ion.

Instanța de apel a constatat că prima instanță just a individualizat pedeapsa în baza art.7, 75 Cod penal și corect a aplicat pedeapsa închisorii inculpatului pe un termen de șase luni, considerînd-o una echitabilă și proporțională faptei comise, ținînd cont de gradul de pericol social al acesteia, de persoana inculpatului, de faptul că acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer în cele comise, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, astfel asigurînd realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și prevenirii săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea acestuia, cît și din partea altor persoane.

În această ordine de idei, Colegiul reține prevederile art.469 alin.(1) pct.11), art.470 alin.(1), art.471 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit cărora la executarea pedepsei, instanța de judecată soluționează chestiunile cu privire la schimbările în executarea unor hotărîri și anume, executarea sentinței în cazul existenței altor hotărîri neexecutate, dacă aceasta nu a fost soluționată la adoptarea ultimei hotărîri, care se soluționează de către instanța de judecată din raza de activitate a organului sau a instituției care execută pedeapsa.

Potrivit art.85 alin.(1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvîrșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. În acest caz, pedeapsa definitivă nu poate depăși termenul de 30 de ani de închisoare, iar în privința persoanelor care nu au atins vîrsta de 18 ani – termenul de 15 ani.

Avînd în vedere normele citate, Colegiul penal menționează că în speță nu pot fi aplicate prevederile art.85 alin.(1) Cod penal în privința inculpatului Marian Ion, care a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 20.06.2014, iar această chestiune poate fi soluționată la etapa punerii în executare a sentinței de condamnare, procurorul responsabil, urmînd să se adreseze cu un demers către instanța de judecată din raza de activitate a instituției în care execută pedeapsa, prin care să solicite aplicarea prevederilor art.85 alin.(1) Cod penal. Mai mult ca atît, instanța menționează că, procurorul în apelul său nu a solicitat stabilirea pedepsei inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal, iar temeiurile pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel.

Reieșind din cele expuse, Colegiul consideră că pedeapsa este stabilită inculpatului ținîndu-se seama de prevederile art.61, 75-76 Cod penal, de gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvîrșite, de persoana vinovatului, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuază răspunderea, și conchide că pedeapsa sub formă de închisoare aplicată lui Marian Ion, este echitabilă și proporțională faptelor comise.

Totodată, instanța respinge ca neîntemeiat motivul invocat de procuror precum că la adoptarea deciziei instanța de apel greșit a stabilit categoria

penitenciarului indicînd în decizie - penitenciar tip semiînchis, deoarece conform dispozitivului deciziei recurate „*lui Marian Ion i s-a stabilit pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis*” și prin urmare, Colegiul penal a respectat prevederile art.72 alin.(4) Cod penal, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele care au săvîrșit infracțiuni ce constituie recidivă.

În consecință, Colegiul lărgit atestă că, argumentele expuse de recurent au fost examinate minuțios de către instanța de apel, pronunțîndu-se argumentat și detaliat asupra lor. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală și astfel, recursul ordinar declarat de procuror urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

7.2. Referitor la recursul ordinar declarat de avocat în numele inculpatului

Colegiul penal lărgit evidențiază că avocatul - recurent în recursul declarat invocă drept temei de casare pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Instanța constată, că temeiul la care se referă autorul recursului nu este aplicabil din punctul de vedere al prezentei erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel și de a menține sentința instanței de fond.

După cum rezultă din recurs, autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal, însă critică hotărîrea contestată în partea stabilirii pedepsei, considerînd că instanța de apel urma să mențină sentința primei instanțe prin care a fost aplicată pedeapsă mai blîndă sub formă de amendă.

Instanța de recurs menționează că, în conformitate cu prevederile art. 75 Cod penal, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

La fel, legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținînd cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează

răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul menționează că pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală și corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța de judecată trebuie să se conducă de limitele pedepsei stabilite de sistemul dreptului penal, care sunt relativ determinate, aceste pedepse fiind minimum și maximum prevăzut de fiecare infracțiune în parte.

Astfel, lui Marian Ion în baza art. 264/1 alin. (4) Cod penal i-a fost stabilită pedeapsă de 6 luni închisoare, adică în limitele prevăzute de lege și totodată, s-a luat în considerație faptul că inculpatul în prezența avocatului său a solicitat examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Prin urmare, instanța de apel corect și-a argumentat poziția la aplicarea pedepsei care este una echitabilă, stabilită în limitele legii și direct proporțională cu gravitatea faptei comise, luându-se în considerație comportamentul inculpatului pînă și după comiterea infracțiunii, precum și atitudinea lui față de infracțiunea comisă, de consecințele acesteia și care va fi în măsură să atingă scopul pedepsei penale, de restabilirea echității sociale și corectarea condamnatului.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cît și a altor persoane. Or, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Din decizia instanței de apel se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei, instanța a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 7, 61 și 75 Cod penal.

Colegiul menționează că, este neîntemeiat și declarativ argumentul recurentului precum că corectarea și reeducarea inculpatului ar fi posibilă fără izolarea acestuia de societate, deoarece a achitat amenda stabilită de instanța de fond și a executat pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 20.06.2014, pe motiv că Marian Ion a săvîrșit infracțiunea prevăzută la art. 264/1 alin. (4) Cod penal în stare de recidivă, în urma comiterii unei infracțiuni similare și care nu a avut efect de corectare față de inculpat.

Astfel, Colegiul penal lărgit statuează că pedeapsa închisorii în limitele stabilite de către instanța de apel (*6 luni închisoare*), a fost stabilită și individualizată corect, în așa fel încît acesta să se convingă de necesitatea respectării

legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Reieșind din cele enunțate, Colegiul lărgit precizează că, conform art.435 alin.(1) Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, instanța de recurs respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

Astfel, criticile atît a procurorului cît și a avocatului în numele inculpatului, sunt vădit neîntemeiate, dat fiind că instanța de apel a respectat exigențele prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală și a judecat conform legii cauza penală în privința lui Marian Ion, în fapt și în drept, fapt ce impune incontestabil concluzia de respingere a recursurilor ordinare declarate, ca inadmisibile, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron și de avocatul Ludmila Bîrcă în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2016, în cauza penală în privința lui Marian Ion, cu menținerea deciziei instanței de apel.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 16 iunie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun